

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonaë, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 9. Cum omnes velint esse beati, cur non omnes beati sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

tum diei morâ in ea manera liceret, innumera- biles hujus vitæ anni pleni delitiis, & omni af- fluentiâ temporalium bonorum, merito contem- nerentur. Scriptum est enim, *Quia melior est dies unâ in atriis tuis super millia (Psal. 83.)* Ne- mo autem mirari debet, si quæ aliquando in hoc tractatu repetita occurrent; connexa sunt enim virtutum documenta, & hæc est vis veri- tatis, ut quo propius ad ipsam accedimus, eò frequentius in eandem incurramus. Si quæ ve- rò aspera & difficilia, si quæ graviora, & hu- manæ fragilitatis vires excedentia videantur, meminisse juvabit regnum cælorum vim pati, nec esse condignas passiones hujus temporis, quamvis unus omnes sustineat, ad futuram Glo- riam, quæ revelabitur in nobis. Brevis labor est, merces æterna.

S. VIII.

Quam necessaria sit Christiano ultimi finis consideratio.

Nec verbis exprimi, nec mente concipi potest, quanta sit inter Christianos ul- timi finis ignorantia. Si nulla esset æternitas, si nihil post hanc vitam sperandum aut timendum foret, numquid aliter viveremus? Paucissimi sunt, qui serio considerent, hoc unum sibi & gravissimum negotium in hac vita peragendum esse, ad quod omnia dirigere, cui totis viribus incumbere oportet, ut quisque scilicet finem suum consequatur, qui propter se appetitur, & non refertur ad aliud, de quo Philippus Apostolus loquebatur cum dixit, *Ostende nobis Patrem, & sufficit nobis (Joan. 14: 8.)* Finis enim, qui est Deus, ejusque clara visio sufficit nobis, quia ejus non erit finis. Cætera nugæ, & vanitates sunt, & afflictio spiritus. Docet nos corporis figuratio ad quid nati simus. Erecto enim vul- tu creavit nos Deus, ut cælum aspiciamus, unde origo nostra, ubi patria est. Plerique tamen pecudum more in terram proni nihil quærunt, nihil sapiunt nisi terram; ac veluti lethargo oppressi vix ad magnos clamores, atque etiam ad- moto igne, caput attollunt. Tum paucis ver- bis imperfectè prolatis rursus obdormiunt, & verba salutis nec audire volunt, nec audita per- cipiunt. Verbum Domini est, *Quærite pri- mum regnum Dei, & justitiam ejus, & hæc omnia adjicientur vobis (Matth. 6: 33.)* Nos

autem de regno Dei nihil solliciti, pecuniam pri- mum quærimus; & sæculi dignitates atque vo- luptates: & huic soli curæ intenti sumus. Ille docuit nos, unum esse necessarium (*Luc. 10: 42.*) nos in multa distrahimur, quæ nihil aliud sunt, quam impedimenta salutis. Ait ille, ut eadem hominibus faciamus, quæ nobis volu- mus ab illis fieri (*Matth. 7: 12.*) nos ex adverso ea facimus aliis, quæ nolumus ab illis pati. Ille dixit, *Nolite judicare (Matth. 7: 1.)* nos alio- rum severissimi judices. In fratrum oculis festu- cas arguimus, trabes in nostris non videntes. Præcipit ille, ut ipsum toto corde, & super omnia diligamus (*ibid. 22: 37.*) nos opes, & voluptates plusquam ipsum amamus præferen- tes ei quidquid naturæ depravatæ errores fove- vet, quidquid blanditur concupiscentiæ. Ina- nis igitur est, quod ad nos attinet, prædicatio crucis, inutilis incarnatio Verbi, inefficax vir- tus Sacramentorum, quandoquidem ita vivi- mus, ac si nullam Dei & ultimi finis notitiam haberemus. Cumque vita cujusque animalis in operatione sibi congrua consistat, nostra autem propria operatio sit cognitio, & amor Dei, quidquid operamur huic fini conveniens, salu- tare est; quidquid extra illum, inutile & va- num: quidquid contra illum, perniciosum.

S. IX.

Cum omnes velint esse beati, cur non omnes beati sint.

Omniū qui ratione utuntur certa senten- tia est, velle homines beatos esse. De ipsa autem beatitudine multæ, & magnæ contro- versæ excitatæ sunt, in quibus Philosophi studia sua & otia contriverunt, ut discerent, quæ sit vita beata, cujus appetitio Christianis, & infi- delibus, sapientibus & insipientibus communis est. Sed in quo vera beatitudo consistat, feli- Christiani norunt, qui fide credunt fontem totius felicitatis, & finem omnium appetitionum Deum esse, qui est summum bonum & finis ulti- mus, quem super omnia amare debemus, ut in ejus fruitione quiescamus. Satis autem deplorari non potest innumerabilium Christianorum cœ- ca perversitas, qui cum beatitudinem vehe- menter exoptent, nihil tamen agunt, quo il- lam adipisci valeant: ita enim deluditur eorum

mens, falsâ quâdam felicitatis imagine, ut præsentium suavitate illecti nihil appetant, quod sensum excedat. Ideo beati esse volunt, nec possunt; quia actiones suas ad finem ultimum dirigere nolunt, ex quo fit, ut miseri sint, non quod velint miseri esse, sed quoniam ea volunt, ex quibus inevitabilis miseria sequitur, ipsis etiam invitis. Sicut in circulo quantumvis amplo unum est medium, quod centrum vocant, ad quod omnes lineæ vergunt, & quamvis circuli ambitus in partes innumerabiles secari queat, nihil tamen verè est præter illud unum, quod quasi quodam aequalitatis jure omnibus dominatur: ita animus unum Deum semper querere, & ad illum tendere debet, à quo si recedit, multitudine obruitur, quæ ipsum unum invenire non sinit. Hoc unum à nobis exigit Deus, quia hoc solum necessarium est. Cætera omnia si desint, nihil necessarium deest, quandoquidem nec quod vivamus necessarium est. Quod si vita necessaria non est, multò minus quæ ad illam spectant. Qui autem vivit necessitate officii, uni Deo vivere & servire debet. Ita enim in hoc mundo constituta est rationalis creatura, ut si convertatur ad bonum incommutabile, fiat beata, si ab eo avertatur, misera fit.

§. X.

Omnia ad Deum referenda esse purâ intentione.

Cum omnes in hoc mundo peregrini simus, & viatores, qui ad patriam pergimus, necessarium nobis est indefinenter progredi, ac seriò disquirere quò tendamus, quò fine, & quâ intentione operemur, & ad quid præsentibus studiis spectemus. Homo enim operatur propter finem, & quò purior est operantis intentio, eò perfectius est opus. Bonum opus intentio facit, intentionem dirigit fides. Sæpiorum, & reproborum est illa vox, *Ergo fruamur bonis quæ sunt* (Sap. 2: 6.) nam Deo frui, creaturis uti debemus. Et omnes quidem creaturæ, quantum est ex parte Dei, semitæ sunt, & modi, quibus ad ipsum perducimur: malitiâ verò nostrâ impedimenta fiunt, quibus ab eodem avertimur, & à scopo abducimur: quoniam, ut ait Sapiens, *Creaturæ Dei in odium factæ sunt, & in tentationem amandus hominum, & in*

inscipulam pedibus insipientium (Sap. 14: 11.) Insipientium, inquit, qui Deum ducem non sequuntur, qui ab ejus lumine mentis oculos avertunt, & decus creaturarum amantes in umbra, & obscuritate perambulant, eò languidiores ad perferendam Dei lucem effecti, quò magis umbræ inhærent. Quod si omnes creaturæ ad hoc conditæ sunt, ut iis utamur ad finem ultimum consequendum, avellenda ab illis affectio est, & ad Deum transferenda, qui finis est. Etenim finis appeti, & amari debet sine fine, & termino, quia ejus bonitas summa est & independens, illa verò, quæ ad finem perducunt, eatenus amantur, quatenus ad ipsum finem consequendum juvant, à quo eorum bonitas pender. Christiani igitur hominis est, quidquid cogitat, quidquid loquitur, quidquid agit, ad Deum referre, non ore dumtaxat, aut minus fervidâ spiritus applicatione, sed toto animi conatu, & affectu à rebus terrenis prorsus avulso: nam sæpè decipimur specie recti, & relabimur in nos ipsos, nostrâ potius commoda, in ipsis etiam spiritualibus exercitationibus, quam Deum querentes. Ideò Scriptura dicit arctam & difficilem esse viam Salutis, quia natura corrupta Divinis rationibus ac puræ intentioni repugnat, & ad se omnia refert: cum autem hæc repugnantia assiduo usu, & delectatione Divinæ legis superata fuerit, lata fit via, lævia mandata, ju gum suave.

§. XI.

Undè proveniat quod plerique à fine aberrant.

Præclare & ex alta sua sapientia mortaliū Sapiensissimus dixit, *Sculorum infinitus est numerus*, (Ecc. 1: 15.) Maxima enim, ac penè infinita hominum turba, intolerabili ac perpetuis lacrymis deplorandâ insanîa transigit in nugis dies suos, carnem spiritui, tempus æternitati, terrena Divinis præponens, donec miserabilis vitæ actio in horribilem mortis tragediam definit, & in puncto ad inferna descendunt. Si de lite vincenda, de acquirenda possessione, aut de consequenda dignitate sermo sit; nulli parcitur labori, exhauritur ararium, evolvuntur libri, prisca monumenta excutuntur. At cum agitur de Cœlesti regno, de sempiterna beatitudine adipiscenda, dormiunt omnes,